

színházi esték

★ A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGRI GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK 1971. FEBRUÁR HAVI MELLÉKLETE ★

Vallomás a színházról

Aki társadalomban él, dolgozik, alkot —, akarva, nem akarva — politizál! Az eszme és cél nélküli munka: robot. Munkánk csak a cél felé törekvés adhat tartalmat, értelmet és szépséget. Nem igazi és nem teljes életet élt, aki nem vállalta a jobbért küzdő százmilliók között a feladat ráeső százmilliomod részét sem, hanem várt, lapult, nem foglalt állást — tehát nem politizált.

Az újért, a jobbért való harc olyan régi, mint maga az emberiség. A tények mellett — vagy ellen — állást kell foglalni mindennek és mindenkinek. A színháznak is.

Politizált bizony a színház ősidők óta mindig. A nagy történelmi fordulópontok előtt és alatt haladóan, az országok és népek nagy nekifeszüléseibe kapcsolódva. Vagy látszólag apolitikusan: de sikergyárosai karrier-történeteivel valójában elterelve a figyelmet a bajok és problémák valódi okáról. Látható, hogy a színház sem volt soha semleges — ha hitte is magáról néha-néha.

Mint ahogy nem is lehet valóban semleges senki és semmi, aki, vagy ami befolyással van a kor embereinek izlésére és lelkére.

A művészetek közül egyedül a színház adja az eleven művészt és az élő nyelv lenyűgöző művészi élményét az alkotás pillanatában jelen lévő közönségnek. És innen van, hogy az alakító művész a közönséggel kölcsönhatásban mindennél meggyőzőbb erejűvé tud válni. S ha a színművészetnek nincs is igazi utóköra — a maradandóság anyagi értelmében —, minden mást felülmúló pillanatnyi hatásával a jövő építője lehet.

Ezért nem mindegy, hogy mit és hogyan játszik a színház. Ezért nem mindegy, min nevet és miért sír a közönség. A színház tud rokonszenvet támasztani és képes ellenszenvet kelteni típusok, eszmék, elvek mellett, vagy ellen. A ma színháza állást kell, hogy foglaljon, merre viszi és mire neveli a közönséget.

(A tíz esztendővel ezelőtt elhunyt Upor Tibor, minden idők egyik legnagyobb magyar színpadi tervezőművészeinek vallomásaiból.)

Amerikai tragédia

Az amerikai kritikai realizmus egyik legkiválóbb írója, Theodor Dreiser éppen 100 évvel ezelőtt, 1871-ben született. Elsősorban regényei tették ismertté, világhírűvé, melyek közül az Amerikai tragédia nálunk is rendkívül népszerű olvasmány. Dreiser — ahogyan önéletrajzában megírta — az Egyesült Államok Balzac-ja kívánt lenni, kivétel nélkül minden regénye amerikai témáról, az amerikai élet minden osztályának jellegzetes alakjairól, miliójéről és helyzetéről szól. Ez a regénye, melyet a világhírű rendező, Piscator alkalmazott színpadra, 1925-ben jelent meg. Főhőse egy gyenge jellemű, a létküdelemben elbukó, törtető fiatalember. A valóban megtörtént, bűncselekményen alapuló történetben Clyde Griffith, a szállodai inas ki akar törni nyomorúságos környezetéből, mindenáron felfelé törekszik. A keserves sze-

génységben nevelkedett fiú nagy vagyonról, fényűző életmódról álmозodik, s minél többet lát a gazdagok világából, annál többre vágyik. Bár adottságai nagyon hiányosak, az érvényesülés, a siker utáni naiv áhítozás határozza meg minden tettét. Nem látva más kiutat a nyomasztó szegénység világából, egy csónak-kirándulásra szándékosan hagyja vízbe fullni teherbe esett munkáslányszeretőjét, hogy megszabaduljon a neki tett házassági ígéretről, s egy előkelő és gazdag leányt feleségül véve a felső osztályok világába emelkedhessen. Griffith végül a villamoszékben végzi szerencsétlen életét.

Az Amerikai tragédia Dreiser írói pályájának csúcsa, legjelentősebb közönségsikere is. A regény eredeti címe: Mirage (Káprázat) volt. Dreiser ezzel is ironikusan célzott az osztálytársadalom hazugnak

bizonyult álmaira, a korlátlan érvényesülési lehetőségek demokratikus Amerikájára.

A regény és a belőle készült színpadi adaptáció az emberi törekvéseket erőszakosan összeszorító, a lelket kiszikkasztó magas házfalak között, e házfalak között az üres egekbe szoló, hiábavaló imával indul el, s itt is ér véget.

Piscator a Svejks és a Háború és béke dramatizálása mellett az Amerikai tragédiában váltotta valóra legpregnansabban adaptáló elveit. Nem a regény meséjét dramatizálja, hanem annak csak legfőbb vonalát. Az ember összeütközéseire figyel, arra, hogy mi van a konfliktus mélyén, ezt kommentálja a darab ügyvéd-narrátora. A színpadi megszabadítja minden felesleges díszlettől, csak a színesz által megformált figurát, annak konfliktusait akarja megmutatni és magyarázni. Modern színház az övé, amely a néző fantáziájára épít.

Ezért izgalmas és érdekes mindig Piscator színpada.

Állatkerti történet

Edward Albee neve és darabjai nem ismeretlenek a magyar közönség előtt. Nem félünk a farkastól című darabja és Mindent a kertbe című játéka ma is sikerrel fut a fővárosi színházakban. Az Állatkerti történet (The Zoo Story) első darabja volt, 1958-ban Nyugat-Németországban mutatták be, miután a New York-i színházak visszautasították. Ez az egyfelvonásos világra szóló sikert hozott neki, s csak ezután felezték fel hazájában is.

Albee ma ugyanazt a szerepet tölti be az amerikai színházi életben, mint pályafutása kezdetén O'Neill: az „érzelmek” színházának elavult drámaiságát, jelrendszerét a sutba vágja, helyébe újat állít, melyet tehetsége nemcsak elméletben, de konkrét művekkel, — kitűnő művekkel — is igazolni tud. Rokonsága az európai abszurd-színházzal nyilvánvaló, csak hogy Albee, Beckett, Jonesco, vagy Genett kozmikus vízióival ellentétben speciálisan az amerikai ember jelenlegi helyzetének képtelenségeit, hazugságait leplezi le és így művésze sokkal földközelibb, mondatnánk „realistább”, mint mestereié. Valamennyi műve amerikai problematikájú és külön érdeme, hogy ennek ellenére is, sőt éppen ennek révén képes általánosabb szférákba is eljutni.

Az Állatkerti történet, ez a ragyogó egyfelvonásos azt mutatja meg, hogy a modern polgári társadalom egymástól elszigetelt emberei között lehetetlen a normális érintkezés. Mit lehet tenni? Vagy nem venni tudó-

Állatkerti történet
(Upor Péter és Somló Ferenc)

másul, hogy az ember végtelenül egyedül van, vagy bele kell pusztulni ebbe a tudatba. Jerry, ez a társadalomtól elszigetelt, kívülálló figura csak úgy tud szót érteni, úgy tud kapcsolatba lépni a jól szituált, tiszteletré méltó, önmaga biztonságába, önzésébe zárkózott kispolgárral, hogy megöleti magát vele.

Rend a lelke mindennek
(Lenkey Edit és Fehér Tibor)

Két Nicolaj-egyfelvonásos

Aldo Nicolaj így foglalja össze életrajzát: „Az életem eddig meglehetősen mozgalmas volt, a Piemonte-i tartomány egy kis falvában születtem, fiatalon német fogságba estem, 2 év múlva, a Vörös Hadsereg katonái szabadítottak fel. Színháztudományi tanulmányaim végén Bernard Shaw drámáiról írt értekezéssel doktoráltam. Három évig a San Remo-i színházban dolgoztam, utána kulturális attasé voltam a guatemalai olasz követségen. E közép-amerikai ország népe és tájai rendkívüli hatással voltak rám, itt ébredt fel bennem a vágy, hogy írjak. Hazatérve Rómába megnősültem, az olasz televíziónál dolgozom és számos színpadi művem került színre. Műveimet Európa-szerte játsszák. Komédiáimat az élet, az emberi sorsok megfigyelése és tanulmányozása alapján írom. Az itt bemutatásra kerülő két egyfelvonásosomban életből merített történeteket írtam meg. Igyekeztem megvilágítani ezeknek az eseteknek humoros és satirikus oldalát. Az el-

ső darab (Rend a lelke mindennek) egy középkorú házaspárt vesz gyilkos iróniával célba. A feleség haladoklik, s így a közeli halálesetre való tekintettel a férj gondosan és aprólékosan mindent előkészít. A feleség azonban váratlanul felépül és ebből támad minden bonyodalom.

A második vígjátékban (Éljen az ifjú pár) a felső tízezer fényűző életét és erkölcsét igyekszem kifigurázni. Egy szomorú meglepetésekkel teli, lelki sztriptíz mutatok be, egy új-házaspárost, akiket szerelem helyett sok-sok anyagi viszonylat kényszerített össze, s így házasságukban is tovább hurcolják korábbi kapcsolataikat.

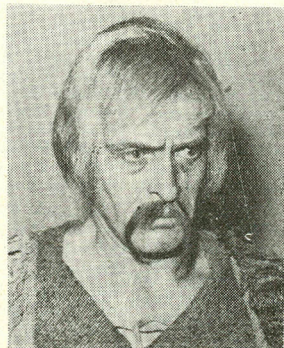

Éljen az ifjú pár
(Máthé Eta és Vajda László)

Darabjaim voltaképpen a realitás alapulnak, de erősen stílizáltak. A film és a tévé már alkatánál fogva is, túlságosan reális, sőt naturalis. Véleményem szerint a színház feladata az, hogy ebből a stíusból kitörjön, s új gondolatainak, új formát teremtsen, akár stilizációval, akár absztrakcióval. A legkevésbé a szentimentalizmust szeretem, és a realizmust is keserű humorral szövöm át. Ezt érzem a mai ember hangjának, szemléletmódjának.”

Második Tiborc és második II. Endre

Színházi nagyüzem vagyunk, megnövekedett feladatok egyre újabb gond-

jaival és örömeivel. Két állandó városi színház, két stúdiószínpad és két megye nagyobb községeknek, városainak tájékoztató látjuk el produkcióinkkal. Hatszáz előadás, 15 bemutató évadonként — még a viszonylag nagy létszámú társulatnak, még a 60 fős színészgárdának is elég munkát ad. Ahhoz, hogy ezeknek az előadásszám-kötelezettségeknek eleget tegyünk, a darabokat egymással egyeztetni kell. Egy produkciót néha több mással. Ilyenkor merül fel időnként a kettős szereposztás, ritkábban a szerepátvétel szükségessége. Így került sor néhány kettős

szereposztásra a Bánk bánban is. A januári játékrend egyeztetése során, jóval a darab bemutatója után sikeresen lépett be az együttesbe két új szereplő: Györi Ernő mint Tiborc és Dariday Róbert mint II. Endre.

Élő színház, élő kapcsolatok

Régmúlt idők óta mindig irigylik azt a várost, melynek van színháza. S nem véletlenül, mert a színház léte már önmagában is számtalan lehetőséget hordoz. Bekapcsol egy-egy települést az egyetemes színházkultúra, s ezzel együtt a világ, meg a nemzeti irodalom áramkörébe. Közvetlenül hozzájárul a város szellemi arculatának formálásához, s miután színészei a városban élnek, személyes jelenlétükkel is segíthetik a város általános kulturális törekvéseit. Miskolcon — ahol már a reformkorban kőszínház épült — mindenki természetesnek tartja a színház jelenlétét, legfeljebb a színház hatását, műsorpolitikáját illetően oszlanak meg a vélemények. Reprezentatív felmérés híján, mi ezúttal csak néhány — a színházra mindig előszeretettel figyelő — közéleti ember észrevételeit közöljük. A Miskolci Nemzeti Színház egész tevékenységét persze nehéz lenne néhány mondatban összefoglalni; maradjunk csak a mostani szezonnál.

Czeglédy Ilona

régész,

Miskolc kiállítási

intézményeinek igazgatója:

A színház előadásait Miskolcra érkezésemtől fogva figyelem, s jó néhány hasznos, kellemes élményt tudnék most feleleveníteni. Én azonban nemcsak a produkciók miatt örülök a színháznak. Az utóbbi időben azt is jólesően vettem tudomásul (s ezzel a véleményemmel aligha vagyok egyedül), hogy a társulat tagjai között egyre többen vannak, akik szenvedélyesen érdeklődnek a városban élő „társzművészek” (zenészek, képzőművészek, építészek) munkája iránt, és általános közéleti dolgokkal kapcsolatban is hallatják szavukat. Ha egyelőre még nem is a széles nyilvánosság előtt, hanem inkább csak a Művészklub baráti asztalainál, de ez is nagyon nagy dolog. Úgy hiszem, érdemes figyelni ezekre az asztaltársaságokra. Ha ennek a városnak a művészei egy nyelven kezdenek beszélni, annak mindnyájan hasznát látjuk majd. A töprengő, gondolkodó színészek

jelenléte már eddig is több egyszerű produkciót eredményezett. A játékszíni törekvéseket különösen hasznosnak és izgalmasnak tartom. Mint ahogy rendkívül becsülendő Nyilassy Judit rendező együttes-teremtő munkája is, melynek szép bizonyítéka a mostani Bánk bán előadás. Hogy mit várolok, vagy várunk? Minél több mai, modern mű bemutatóját. Elsősorban magyar szerzők darabjait. S még valamit: ne csak a nagyszínházban, hanem pódiumon, önálló előadói esteken is találkozzunk színészeinkkel. Az előadói estek — véleményem szerint — igen sokat segíthetnek a közönség nevelésében. Jó, ha maszk és jelmez nélkül, „természetes megvilágításban” is találkozunk színészeinkkel...

Hegyí Imre

a Hazafias Népfront
megyei titkára:

— A megyei képviselő csoport ülésén éppen a közelmúltban szoltam a színház fontosságáról. Főleg az ifjúság nevelésében betöltött szerepét hangsúlyoztam. Persze csak akkor be-

szélhet az ember erről, ha ismeri a színházat és bízik annak műsorpolitikájában. Azt hiszem, nem cáfolnak meg: a korábbi évekhez viszonyítva sokat javult a színházunk. A művészi munka tartalmára gondolok elsősorban. A színház vezetői megtanulták a legfontosabbat: nem akarják magukat a „befogadó közegtől” függetleníteni. Színházat alapozni — akár tetszik, akár nem — csak Miskolc sajátos társadalmi struktúrájára lehet. Ez nem jelent megalkuvást. (Legfeljebb némi kompromisszumot.) Mindenesetre amíg a tizenegyedik parancsolatot, a Tanítónót, a Bánk bánt, vagy az Adáshibát látom, addig én nem félek. Az pedig különösen megnyugtató, hogy olyan háziszervezőnk van, mint Darvas József, Gyárfás Miklós, akiknek nagy izgalommal várom vígjátékait. Egyszerűen a színház — persze van gazdasági mérleg, meg megismerés — megteszi a magáét. De mit teszünk mi, hogy legyen értő közönség? A pedagógusokon, társadalmi, politikai vezetőkön nagyon sok múlik. Többek között a személyes példamutatást is tőlük várjuk...

Kovács Anna,

Pataki Éva – Eger

(válasz egy levélre)

Egri levélíróinkat nem ismerjük személyesen. Soraikból arra következtetünk, hogy diákok. Azt pedig, hogy a színház számukra nem csupán szórakozás, már következtetni sem kell. Mit tűzzön a színház műsorra, s miért — ezzel foglalkozik a levél. Néhány dologban „véletlenül” találkozunk az elképzeléseink. Színházunk — éppen az ifjúság világnézeti, irodalmi, esztétikai nevelése érdekében — néhány művet a következő évadokban is szeretne műsoron tartani, illetve felújítani. A Bánk bán mindenképpen közöt-

tük lesz. De időnként műsorra tűzzük majd a Tanítónót, s állandó műsordarabjaink között helyet kap a János vitéz is. Örülünk, hogy egri közönségünk körében is kellő visszhangot teremtett az a törekvésünk, mellyel a színházbarátok körét létre akarjuk hozni. Az élő színházhoz bizony — ebben teljesen egyetértünk — élő kapcsolatok kellenek...

Feledy Gyula

grafikusművész

Engedtessek meg nekem, hogy a színház szcenikai törekvéseiről beszéljek elsősorban. (Ebből persze a tartalmi munkára is lehet következtetni.) Sietek kijelenteni: a korszerű törekvések a szcenizálásban éppen úgy érvényesülnek, mint a színház egész munkájában. Ebben elsősorban Wegenast Róbertnek van nagy érdeme, de ugyanezt a törekvést tükrözik a kitűnő Suki Antal és Gergely István színpadképei is. A titkot — akár rendező, akár díszlettervező, koreográfus, vagy jelmeztervező valaki — már tudjuk: mindig a műből kell kiindulni. A mű szárnyakat ad, de repülés közben azért sok önfegyelemre van szükség. A mesterségbeli tudásról itt nem is beszélek, hiszen anélkül, hogyan szegődhetne valaki társául az alkotóknak. A Miskolci Nemzeti Színház előadásai azt bizonyítják, hogy a szcenikusok kevés eszközzel, pontosan meghatározva, de sohasem magyarázva tudnak fogalmazni. Ez nem kis dolog. Az én mércém elég magas, mert jól ismerem a lengyel szcenográfiát, ami legalább olyan híres, mint a lengyel grafika. Már régóta játszom a gondolattal: mi lenne, ha egyszer rábíznának egy díszlettervet? Eklektikus érdeklődésű ember vagyok, szívesen kipróbálnám, hogy színpadon mire lennék képes. Vagy ez nem is eklektizmus?

Miskolci műsor

1971 FEBRUÁR	MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ	
2. kedd	POMPADOUR	Bérletszünet (7)
3. szerda	POMPADOUR	Bérletszünet (7)
4. csütörtök	DINASZTIA	Huszka bérlet (7)
5. péntek	NYUGALOM, A HELYZET VÁLTOZATLAN	Bérletszünet (7)
6. szombat	DINASZTIA	Petőfi ifjúsági bérlet (3)
	DINASZTIA	Csiky bérlet (7)
7. vasárnap	POMPADOUR	Bérletszünet (3)
	DINASZTIA	Szigligeti bérlet (7)
9. kedd	DINASZTIA	Gárdonyi ifj. bérlet (f. 5)
	DINASZTIA	Csontos bérlet (7)
10. szerda	POMPADOUR	Bérletszünet (7)
11. csütörtök	ADÁSHIBA	Schiller bérlet (7)
12. péntek	POMPADOUR	Vörösmarty bérlet (7)
13. szombat	DINASZTIA	József A. ifj. bérlet (3)
	ADÁSHIBA	Csiky bérlet (7)
14. vasárnap	POMPADOUR	Bérletszünet (3)
	POMPADOUR	Déryné bérlet (7)
15. hétfő	HANGVERSENY	(fél 8)
16. kedd	POMPADOUR	Bérletszünet (7)
17. szerda	POMPADOUR	Lehár bérlet (7)
18. csütörtök	ADÁSHIBA	Huszka bérlet (7)
19. péntek	DINASZTIA	Molière bérlet (7)
20. szombat	DINASZTIA	Katona bérlet (7)
	DINASZTIA	Bérletszünet (3)
21. vasárnap	DINASZTIA	Goldoni bérlet (7)
	DINASZTIA	Ibsen bérlet (7)
23. kedd	DINASZTIA	Bérletszünet (7)
24. szerda	NYUGALOM, A HELYZET VÁLTOZATLAN	Bérletszünet (7)
25. csütörtök	DINASZTIA	Madách bérlet (7)
26. péntek	AMERIKAI TRAGÉDIA	Bemutató bérlet (7)
	DINASZTIA	Arany J. ifj. bérlet (3)
27. szombat	POMPADOUR	Bérletszünet (7)
	AMERIKAI TRAGÉDIA	Bérletszünet (3)
28. vasárnap	AMERIKAI TRAGÉDIA	Szigligeti bérlet (7)

Szerepek és színészek

Pompadour: Mártha Edit

A primadonna-szerepeket általában az énekesi feladat elsődlegessége jellemzi, nagyon sok operett-hősnő jellemrajza bizony eléggé elnagyolt, kidolgozatlan. Prózai jelenetei szinte csak azért vannak, hogy elkezdhessen énekelni. A jó operettekben persze pótolja mindezt a zenei jellemzés, a duettek, magánszámok, melyekkel énekesi sikert lehet aratni. A Pompadour egyike azoknak a kivételesen jó primadonna-szerepeknek, amelyhez a szerzők kitűnő prózai szöveget, jó helyzeteket, hatásvos jeleneteket írtak. Egyaránt van benne játszani és énekelni való. Ezért vagyok nagyon boldog most, hogy Várhegyi Mártával felváltva játszhatom ezt a kitűnő szerepet.

Poulard: Csizsár Nándor

A XV. Lajos ostoba rendőrminiszterének titkosrendőre a Pompadour-ban első pillantásra meglehetősen el-lenszenves figura, úgy is mondhatnám, „negatív” komikus szerep. Oszintén megvallva, kezdetben nem is nagyon tetszett. Volt ebben az ellenérzésben némi előítélet is, mert eddig többnyire — alkatomhoz illőbb — szimpatikus karaktereket játszottam. Elsőnek a szerep utolsó mondatát szerettem meg, amikor sok felsülés,

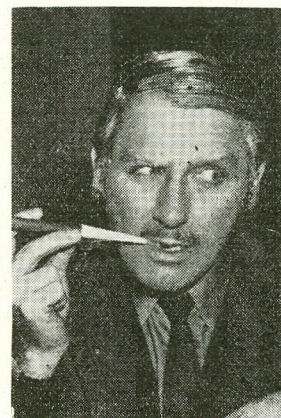

kudarc, kiszolgáltatottság után ezt mondom: „Ez az ország megérett a forrad-

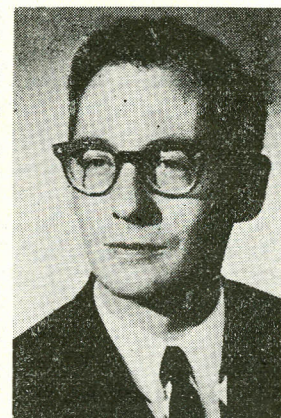
lomra.” Ebből a mondatból kezdtem visszafelé építeni a figura jellemét, viselkedését, megtaláltam benne egy kis tragikomikus ízt, s ettől kezdve megszerettem, mert úgy érzem, hogy pár mondatban is embert lehet belőle formálni.

Eumaniloz: Sallós Gábor

Elsősorban nem a szerepről akarok beszélni, — remélem, hogy alakításomon keresztül beszél az maga helyett —, hanem arról az örömről, amelyet az jelent számomra, hogy ismét színpadon lehetek, játszhatok.

Az igazgatás és rendezés munkája mellett sajnos kevesebb szerencsével nyílik erre alkalmam, mint szeretném. Pedig a színészi munka, a figurateremtés alkotó izgalma a próbákon, a kollégákkal és a közönséggel való együttjátszás az előadásokon, a közvetlen sikerélmény bizsergető melege nagyon jóleső érzés. Nem is volna teljes az életem a játék öröme nélkül.

**Kalász Márton:
Kulcsár Imre**

Még nem volt ismeretes a Dinasztia szereposztása, a darabot sem ismertem, de már akkor azért szurkoltam, hogy legyen benne a produkcióban. Nagyon szeretem Gyárfás Miklóst, az író, az embert és vígjátékait. Tudom, hogy nála minden figurának jól megrajzolt, emberi arcéle van, azaz jó szerepeket ír. Élet-

Egri műsor

szagú figurái jól játszható karakterek, mindig van funkciójuk a cselekményben, önálló érzéseik, gondolataik, a szövegben. Ilyen volt az Egerút-ban Gyula, egyik legkedvesebb szerepem, amelyre máig szívesen emlékezem, s ilyen a mostani is, a Dinasztiában. Erdemes volt kiszurkolni!

zet, nem mindennapi feladat eljátszani, mert ebben a darabban semmi nem úgy történik, mint egy hagyományos dramaturgia alapján írt vígjátékban. Szerepem szerint ezek a csodák velem történnek, de én sem vehetem tudomásul. Pedig egy hagyományos vígjátékban ez lehetne az én nagy jelenetem. Kár!

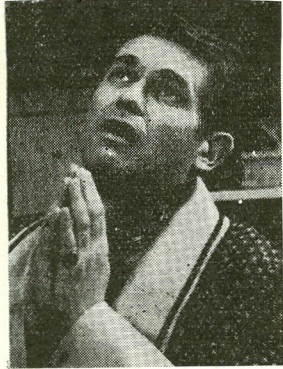
Lorenzo: Géczy József

Újra Egerben! Néhány gyorsan tovaröppent év után ismét az előtt a közönség előtt játszom, amelyik első színpadi lépéseimet — botladozásaimat — olyan sok szeretettel és megértéssel figyelte. Egy színésznek mindig felejthetetlen a pá-

Magánszám a kabaréban, előadja Nádassy Anna

A kabaré külön műfaj, másfajta felkészülést, színészi alapállást, eszköztárat igényel, mint más színházi előadás. Egy magánszám előadása közelebb áll a versmondáshoz, a pódiumművészethez, mint a színjátszáshoz. Kicsit szokatlan is volt nekem hosszú perceknek keresztül egyedül állni, szemközt a közönséggel, közvetlenül a nézőkhöz beszélni, kontaktust teremteni. Mindezt újszerű feladat volt, de hamar rájöttem, hogy éppen ez a közvetlen kapcsolatot a közös témáról való szót értés közös öröme az a kapocs, amely előadónak a nézőnek egyaránt vidám, tartalmas élményt nyújt.

lyakezdés ideje, az első sikerek színhelye. Ezért okozott számomra különös izgalmat a Péntek Rézi egri bemutatója, s nagyon jól esett a siker, a meleg fogadtatás. Kicsit úgy érzem minden este, amikor Lorenzo szerepében színpadra lépök — hazajöttem.

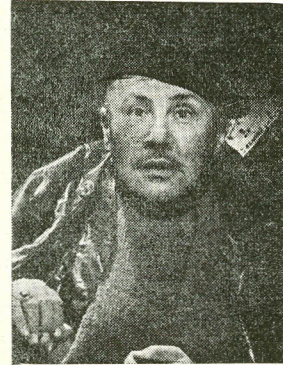
Szücs: Szili János

A színpadon minden megtörténhet, minden lehetséges, ami az életben elképzelhetetlen. A színpadon csoda történhet, s ha jól játsszák, a néző elhiszi. Az Adáshibában megjelenő Krisztosz is csodát tesz, borrá változtatja a vizet, járóvá teszi a magatehetetlen bönát, csakhogy — mert mindenki kizárólag önmagára figyel, önmagával törődik —, senki nem veszi észre ezeket a csodákat. Abszurditás és realitás keveréke ez a különös hely-

Melinda: Antal Anettia
Ottó: Harkányi János

Bánk bán előadásunkról már előző számainkban több alkalommal írtunk, jó néhány kép is jelent meg a szereplőkről. Most két fiatal művésznök képét közöljük, akik sikeresen működnek közre Balogh Emesével, illetve Markaly Gáborral felváltva a Bánk bán előadásain.

1971 FEBRUÁR		GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ	
4. csütörtök	BÁNK BÁN	Bemutató bérlet	(7)
5. péntek	BÁNK BÁN	Shakespeare bérlet	(7)
6. szombat	PÉNTEK RÉZI	Petőfi ifj. bérlet	(fél 4)
	PÉNTEK RÉZI	Madách bérlet	(7)
7. vasárnap	BÁNK BÁN	Vörösmarty bérlet	(fél 4)
	BÁNK BÁN	Bérletszünet	(7)
11. csütörtök	PÉNTEK RÉZI	Bérletszünet	(7)
12. péntek	BÁNK BÁN	Gárdonyi ifj. bérlet	(7)
13. szombat	PÉNTEK RÉZI	Móricz ifj. bérlet	(fél 4)
	PÉNTEK RÉZI	Katona bérlet	(7)
	RIADÓ	Játékszín	(6)
14. vasárnap	BÁNK BÁN	Bérletszünet	(fél 4)
	BÁNK BÁN	Bérletszünet	(7)
16. kedd	RIADÓ	Játékszín	(7)
18. csütörtök	PÉNTEK RÉZI	Bérletszünet	(7)
19. péntek	PÉNTEK RÉZI	Shakespeare bérlet	(7)
20. szombat	BÁNK BÁN	Petőfi ifj. bérlet	(fél 4)
	BÁNK BÁN	Madách bérlet	(7)
21. vasárnap	PÉNTEK RÉZI	Bérletszünet	(fél 4)
	PÉNTEK RÉZI	Bérletszünet	(7)
25. csütörtök	PÉNTEK RÉZI	Bérletszünet	(7)
27. szombat	BÁNK BÁN	Bérletszünet	(7)

Jármay György színházi kislexikona:
KETTŐS SZEREPOSZTÁS

A Játékszín '71 előadásai
február 2., 3., 9., 19. és 25-én este 7 órákor

A függöny előtt...

Stázi és Júlia

A napokban láttam egy régi fényképét. A pályakezdő színész Stázi jelmezében mosolygott rám. A beceneveket nemigen szokták indokolni, magyarázni, de elég ezt a Stázi-portrét szemügyre vennünk, máris megértjük, hogy miért becézik a színésznőt pályatársai Babának.

Máthé Éva egyéniségéből valami hallatlanul finom báj árad. Ideális Mariska lehetett a Liliomfiában. Stáziaként pedig törleszkedő kis macska, aki úgy tessék-lássék azt is megmutatta, hogy körme is van.

De hány tehetségesnek ígérkező naivát, szubrettet elfelejtünk már, aki együtt indult Máthé Évával. A színház kegyetlen dolog. A művészek szerepről szerepre, s estéről estére meg kell védenie tehetségét. Mi lesz, ha már nem játszhatom Stázi-t, ha új Mariskák jönnek? A kelemetlen kérdés, ha akarjuk, ha nem, egyszer csak kopogtatni kezd az öltöző ajtaján... S, ha nem elég erős a tehetség, akkor le kell vonni a konzervenciát.

Máthé Éva enyhe kis fintorral nézi az egykori Stázi-t. Semmi nosztalgia nincs benne. Az ezek megérlelték tehetségét, jellemformáló képességét új meg új szerepek gazdagították. Előnyös külső adottságai mellett megőrizte legnagyobb kincsét, s ezt remekül kamatoztatja is. Akik ismerik, tudják, hogy a humorról van szó.

Olyanféle humor ez, mely mindig kikacsingat a szerep mögül. Jelenléte sokszor alig észrevehető. Nézzük, nézzük az előadást, s olykor megszólal egy hang: kérem, nem kell ezt olyan komolyan venni, hiszen csak játszom. Egyszóval a színésznek cinkossá tesz bennünket, s ez nagyon jó dolog. A partnerei még „nem tudják”, amit mi már tudunk... De Máthé nemcsak a közönségnek segít, a szerzőknek is. Az elmúlt szezonban a Gáspár Margit darabjában (Az állam én vagyok) mindent elmondott, amit a színészetről, s a szakmáról tud. És mindig nyílt lapokkal játszik!

A Lúszisztraté, a Szókimondó asszonyság, számos zenés- és karakterszerep után most egy új magyar vígjáték ősbemutatója teszi próbára. Tudni kell, hogy Máthé Éva nem szívesen nyilatkozik, s ha mégis sikerül szóra bírni, mindig jóval kevesebbet mond, mint amit várnunk. Júliáról, az új történelmi osztály dinasztia-alapítójáról meg éppen hallgat. Csak annyit árul el, hogy nagyon szereti. Persze nemcsak azért, mert főszerep. Egy okos, önfeláldozó, de mégis rosszul szerető asszony figuráját nem könnyű felépíteni. A siker talán mégis megjósolhatjuk, már csak azért is, mert, ha Gyárfás Miklós meg Máthé Éva humora találkozik, abból elektromos kisülések várhatók...

bizonyította mesterségbeli tudását s tehetségét. Jó lenne elemézni (ha ezgakt módon egyáltalán lehetne), hogy milyen arányban van jelen Pákozdy-nál a tehetség és a tanult mesteresség. Hogy kitűnő ráérzéssel ragadja meg egy-egy figura lényegét, az nem kétséges. Nézzük például legutóbbi szerepét, a Pompadour XV. Lajosát. Ezt a szerepet sok helyütt buffók szokták játszani, gyermeteggé és teljesen degeneráltá formálva az életveg királyt. Pákozdy uralkodója már külsőségeiben is elüt a megszokottól. Ez a Lajos magán viseli a rokokó uralkodók minden hódító külsőségét. Szemre szinte különb, mint a bonviván René, sőt mikor megszólal, még akkor sem tör ki a kacagás. De amikor elke-

di játszani királyi szerepét, s látszik, hogy a bizonyosságtól jobban fél, mint a gyanúsított Pompadour, akkor érezzük, hogy milyen szánalmas és nevetéges törpe. Emlékezzenek csak! A marquise zseniális bizonyítási eljárása alatt elalszik. Ot nem érdekli, hogy Pompadour bűnös vagy sem. Neki egy a fontos, hogy ezt az asszonyt mindenképpen megtartsa, mert nála nélkül szégyennek és kifosztottnak érezné magát.

Ennyit nem is kíván az ember egy operettől. De a színész igényes! Pedig olyan charmeja van, hogy abból is egészen jól megélné...

Pákozdy János kvalitását nem ártana újra egy igazi főszereppel megbecsülni...

„Ide nekem az oroszlánt is!” (Pákozdy János)

Máthé Éva számtalan premier „tróféái” között

Több alakban

Sokat játszó színész, s mindig más-más alakban látjuk viszont, Micsoda különbség van például a Liliom Ficserjája és A nagy karrier Mimózin professzora között? De Pákozdy egyaránt otthonosan mozog mindkét szerepben. Mint ahogy kitűnően áll rajta a frakk, a csipkés rokokó jelmez, sőt a féle modern Krisztusként is elfogadtuk az Adáshibában. Mikor pedig egy távoli bolygó lakójaként csillogó lures ruhájában a színpadra lépett a kabaréban, ugyancsak megtap-

soltuk. Emlékszem egy urbánus újságíróra (Darvas: A térképen nem található), akinek a bőrzakója alatt nagyon is éber volt a lelkiismeret.

Mert áldás az, ha egy színész jól lehet öltöztetni, de a legfontosabb mégiscsak az, hogy belül képes-e azonosulni Ficserjával, a Csárdáskirálynő Feri bácsijával, vagy éppen a Tragédia Luciferjével.

Pákozdy János az elmúlt másfél évtized alatt több főszereppel és a karakterfigurák megformálásának tömegével

Interjú egy „szabad” napon

A színészeknek sok ünnepe van, s ezeket az ünnepeket minél több emberrel meg akarja osztani. A hétfői napot azonban megtartja magának. Különösen akkor, ha valaki már másfél éve nem aludta ki igazán magát.

Az utolsó mondatban nem nehez a szemrehányó hangsúlyt felfedezni, akit azonban ez a szemrehányás illet, még egyáltalán nem veszi komolyan a felhívásokat. Következésképp elvárja, hogy vele mindenki a legkomolyabban foglalkozzon. Hálából néha elénekli kedvenc repertoár-darabjait: a Nagyszakállú Mikulást, vagy a Gólya, gólya, gilicét. De most éppen nincs kedve énekelni, viszont azzal ijeszti bennünket, hogy lenyeli a szekrénykulcsot, vagy összetöri a hamutartót. Anyuka hiába ajánlja neki a hatalmas Theodor kutyas társaságát, mely az üttegek után is hálásan néz üveg szemével Gyurikára. A kistű most hirtelen akar. Miután erre pillanatnyilag nincs lehetőség, megelégszik a villany gyújtogatásával is.

Igy tehát állandóan villódzó fények között töltjük el azt a fél órát Komáromy Évával, amit hivatalosan interjúnak szoktak nevezni.

A toronyház tizedik emeletének remek lakással berendezett modern lakásában egyedien színesportrét sem látok. (Pedig a riportert számára milyen jó fogódzók ezek a képek.)

— A mesterségünk külsőleges jegyeit, kellékeit — magyarázza Komáromy Éva — jobb, ha házon kívül hagyja az ember. (Ez persze nem azt jelenti, hogy én nem örülök a reklámnak, vagy a jó kritikának.)

— Milyen a jó kritika?

— Tévedés ne essék, a színész nem dicséret jelzőket vár első sorban, hanem azt, hogy fedezék föl a törekvéseit vagy irányítsák rá a figyelmét néhány olyan dologra, amit munka közben figyelmen kívül hagyott, vagy nem fordított rá kellő súlyt.

— És milyen a jó rendező?

— Mint a jó kritikus. Csak ő közvetlenül is tud segíteni. Egyszóval, dolgozzon csak az a színész szabadon, s aztán jöhet a korrekció.

— A kaktusz virága, a Maya, a Hello Dolly, a My Fair Lady, s a legutóbbi bemutató, a Pompadour után mit vár a szubrett-primadonna?

— Azt, hogy ne tartsák se szubrettnek, se primadonnának,

hanem csak színésznőnek, aki alkalmanként szívesen táncol és énekel is.

— Szóval...

— Szóval tíz év körülbelül harminc szerepe után szeretnék prózát is játszani. Nem éppen színműre gondolok, hanem

mondjuk egy igényes musical-re. A Stáziákat, Belotte-okat unom egy kicsit...

— Hát akkor igyunk a következő tíz évre!

— Csak innánk... Gyurika, kicsikém! Hová tetted a poharakat?

Komáromy Éva, Gyurika és Theodor

Pszichológiai felvétel

Ottó sietve rángatja le magáról a feszes mezt. A meráni herceg ott áll előttem, úgy, ahogyan csak azok látják, akik a színészbejárón közlekednek...

— Ezzel (mutat a levett ruhákra, mintegy jelezve, hogy mostantól már kívülről nézi a herceget) még mindig nem vagyok kibékülve. Estéről estére mérkőzünk egymással. Nagyon remélem, hogy mire a jelmez megkopik, bennem majd kifényesedik ez a bíboros báb. Nagyon szeretnék már a „felelős korcsoportba” kerülni. Emelni, mindenképpen emelni kell már a léceket a magam számára...

Egy hang: Markaly úr, a kocsit várja!

— Igen, igen: a Gárdonyi Géza Művelődési Házba rohanok.

kumentum ez, nem is igen mutatnám meg. Nem az eseményeket rögzítem, hanem a különböző lelkiállapotokat.

Amolyan pszichológiai fényképfelvételeket készítek magamról. Mert a legfontosabb, hogy az ember — különösen, hogyha színész is — alaposan ismerje magát. Mit bírok el, mennyire vagyok képes, hogyan reagálok külső és belső hatásokra. Például rájöttem, hogy milyen hihetetlenül fontos a fizikai erőnlét. (Ezt már a főiskolán is sokat hangoztaták, de csak a saját bőrén érzi az ember igazán.) Néhány hét óta most rendszeresen tornázom, sportolok...

— Mondd ki végre: ezek már az Amerikai tragédia előkészületei.

meg szavalok pódiumon is. Szeretnék majd később egy-két önálló estet, de most legfőbb dolog a színház. Végre meg kell találnom azt az alkalmazható rendszert, módszert, amely segítséget nyújt nekem a szerepek megközelítéséhez.

Most találkozom Orosz Györggyel, színházunk főren-

vezőjével először színpadon. Várom, mint a megváltómat és egy kicsit félek is. Az Amerikai tragédia Clyde-ja nekem olyan próbakő, amilyen nem sok...

Az iménti hang: Markaly úr, meddig várjon a kocsit?

— Szent Isten, erről egészen megfeledkeztem!

Egyetlen kérdés — Harkányi János válaszol

— Mit játszik az ember kedvvel? Kedv nélkül nem lehet játszani. De nem egyformán örülök minden szerepnek. A Bánk bán Ottójától például viszolygok. Most, hogy játszom, már nagyon hálás vagyok Nyilassy Juditnak meg a partnereimnek. Nem arról van szó, hogy megszerettem ezt a figurát. (En egészleges, normális, életerős embereket formálok legszívesebben.) De Ottó eljátszásával hallatlanul sokat gyarapodott az „eszközterem”.

Erre pedig nagyon nagy szüksége van egy fiatal színésznek. Azt mondtam, fiatal... A szakmában ez a szó is megtévesztő. Úgy érzem, éveim számánál idősebb vagyok. Intenzívebben élek, többet birkózom magammal és másokkal, mint ha más pályán dolgoznék. Mindenesetre abban a korban vagyok (ténylegesen és színészi-leg is), mikor el kellene játszaniom Rómeót. A korszerű színház műsorából egyébként sem maradhat ki Shakespeare.

Türelmetlen vagyok? Nem tagadom. Bár ezt a türelmetlenséget megtanultam türelmesen hordani. (A pályán ez is nagyon fontos.)

Mióta Miskolcon vagyok, nincs okom panaszra. Úgy is mondhatnám, hogy egyik váratlan ajándékot kapom a másik után. Rangos szerepem volt az ügyfél halálában, eljátszhattam

Julien Sorelt. A tanítónő ifjú Nagy Istvánjának szerepében Miskolcon és Egerben is felléphetek. Ebben a szerepben — jőttek az első felvonásban — adósa maradtam egy kicsit a miskolciaknak. A bemutatóm már rég túl voltunk, amikor én még — az öltözőtársaim igazolhatják — újra és újra elolvastam a darabot. Fel kellett lennem a finom erotikus pillanatokát, megtalálni az alak egész gesztusrendszerét, a nyugvópontokat, s a néhány nagy elrugaszkodást. Mikor Balogh Zsuzsa a balesete után felgyógyult, elhatároztuk, hogy átismételjük jeleneteinket. A „szövegmondásból” izzó hangulatu dialógusok lettek. (Az előadások program szerint mentek tovább, csak mi tudtuk, hogy valami történt...)

Mit mondjak még? A Dinasztia Patai Imréje újabb ajándék. A szerző — Gyárfás Miklós — azt mondta erről a fiatalberről: ilyen lesz majd a szocialista embertípus. Imre — bár elbukott az érettségien és „csak” gépkocsivezető — jól érzi magát ebben a társadalomban, jól érzi magát a bőrében. Egészséges ösztöne, természetes józansága irigylésre méltó. Imre szavaival sok mindent elmondhatok magamról. Mert egy színész számára az is fontos, hogy szerepein keresztül magáról, s a világról vallott nézeteiről is tudjon szólni.

„Türelmetlen vagyok? Nem tagadom!” (Harkányi János)

„Nekem ez a szerep: most, vagy soha!” (Markaly Gábor)

Várnak a színházbarátok. Olyan önálló est féle lesz ez a mai. A fiatalok egyre jobban érdeklődnek a színház iránt. Persze ahhoz, hogy az ember jó dolgokat tudjon mondani, állandóan tanulni kell. Újabban naplót vezetek. Elég furcsa do-

— Így van. Nekem ez a szerep: „most vagy soha”. Lehetőleg mindent el akarok olvasni a harmincas évek Amerikájáról, aztán még egyszer át gondolom, amit a külföldi utamon, főleg Salzburgban tanultam. Közben sokat rádiózom,

Hevesi Sándor gondolataiból

— A laikus csak részleteket vesz észre, s ezek szerint ítéli meg az egészet. A műértő mindig az egészet tartja szem előtt, s ezek után ítéli meg a részleteket.

— A művészetben mindaz, ami fölösleges, már hibás is.

— Az eleven köztudat, a közvélemény bekapcsolása nélkül nem lehet színházat vezetni.

— A színésznek égnie kell, mint egy lobogó fátylának, hogy egy eleven szikrát átcsaphasson a néző lelkébe.

TARKA Oldal

A kellék ördöge

★ Film, tévé, szinkron, rádió.

Ha nem is állandóan és rendszeresen, de egyre gyakrabban szerepelnek művészeink a képernyőn, a mozik vetítővásznán. Csaknem minden számunkban jut hír ezekről a kisebb-nagyobb közreműködésekről. Most is összegyűjtöttünk belőlük egy csokorraavalót.

Balogh Zsuzsa: Krúdy Gyula Szindbád című regényét Huszárik Zoltán rendező vízi filmre. A felvételek egy része januárban a Magas-Tátrában zajlott le. Itt volt nekem is néhány napos forgatásom, a gyönyörű, hóval borított csúcsok között.

Paláncz Ferenc: A Magasiskolában játszott jelentősebb filmszerepem után most egy kisebb epizódszerepet kaptam, az Együtt című új magyar filmben. A forgatások még folynak, a film minden valószínűség szerint tavasszal kerül közönség elé.

Markaly Gábor: Az elmúlt hetekben két jelentősebb rádiószereplésem volt. A közeljövőben pedig forgatni kezdek Rényi Tamás Reménykedők című most induló új magyar filmjének felvételein.

Péva Ibolya: Két szinkronfőszerepet kaptam nemrégiben, az egyik egy nagyon érdekes figura, a Cooperfield Dávidban egy kis csavargó lány, a másik pedig egy cowboy-filmsorozat VI. részének főszerepe. Január végén mutatja be a Televízió a Hetedik kocsi című tévéfilmet, amelyben egy titkárnőt játszom. Mindhárom film a Televízió műsorán szerepel.

Dariday Róbert: A nagy sikerű Bors kalandjai című tévéjáték-sorozat folytatásában játszottam el egy kisebb epizódszerepet, amelyet a tavasz folyamán láthatnak majd a tévézők.

★ **Primadonna, mint népművelő.** Kevesen tudják, hogy immár második éve milyen hasznos és áldozatos ismeretterjesztő munkát végez Borsod megyében egy művészeinkből alakult kis brigád. Rózsa Tibor, Várhegyi Márta és Kenderffy Gyula — Váradi Emőke — a Zeneművészeti Szakiskola tanárának közreműködésével — ez ideig már kb. 60 zenetörténeti előadást tartott 11 községben.

A bányásztrószta kezdeményezésére kezdődött tavaly az első négy előadásból álló sorozat. Alberttelep, Kurtyán, Sajószentpéter, Edelény, Rudóftelep és Ormosbánya kultúrotthonaiban léptek fel művészeink a zenei ismeretterjesztés szolgálatában. Ezzel a műsorokkal idén a megye más községeit is bejárják, a bányászoknak pedig már a második sorozat négy előadását mutatják be.

Sok sikert kívánunk további munkájukhoz!

★ Verpeléti vendég szereplések.

A kulturális érdeklődéséről ismert verpeléti Helyőrségi Klub törzsközönsége — amellet, hogy színházunk rendszeresen tájoló náluk — gyakran invitálja vendég szereplésre színházunk művészeit. Alkalmi és szórakozta-

tó műsorok előadására ez idén már jó néhány sor került. s művészeink nagy örömmel tesznek eleget ezeknek a kedves meghívásoknak.

Hevesi Sándor gondolataiból

— A komédiás utánoz, a virtuóz játszik, a művész él a színpadon. *

— Amit sok ember a színházban lát és hall, lehet tanulság, lecke, orvosság, de lehet mérég is. Tehát a színház műsora, színvonala, a némes tartalom, a szép forma az, melyen a színház társadalomnevelő és fejlesztő hatása megfordul. *

— A remekművek változnak az idővel. Ha nem tudnak változni, nem is remekművek, mert a változás az életér és életrealitás próbája.

Mit olvasott? Mit főzött? Min nevetett?

Gyarmathy Ferenc: Ha egy színészről megkérdezik, mit olvas legszívesebben, válaszában rendszerint ezeket találjuk: vers, dráma, regény. Nekem legkedvesebb irodalmi műfajom a memoir. Nagyon szeretem különféle híres emberek emlékiratait, életrajzait olvasni. Ezek a szubjektív vallomások nemcsak írójuktól vannak, adnak bő és alapos ismeretanyagot, de az adott korról, az akkori életéről, emberekről is sok igaz tudnivalót közölnek. A jó memoirirodalom és történelem, művészet és tudomány egyszerre. Legutóbb Zsukov marsall emlékiratait olvastam rendkívül élvezettel és érdeklődéssel. Egy csodálatosan gazdag életutat ismertem meg belőle, egy parasztfiúból lett generálist, aki szinte a népmesei hősök útját járta be. A történelem legnagyobb hősai időszakai elevenedtek meg írásában, az Októberi Szocialista Forradalom, amely különösen azért volt számomra érdekes, mert számos, ebben a korban játszódó darab szerepét játszottam.

Az emlékiratok mellett rendszeresen olvasok szakmai könyveket, melyek a színészi mesterség titkait kutatják, elemzik. Hevesi Sándortól, a nagy rendezőtől tanultam talán legtöbbet — könyveiből. Nem szégyellem, hogy a szakkönyveket kifejezetten továbbfejlődésem érdekében forgatom, mert azt vallom, hogy nemcsak a jó pap, de a színész is holtig tanul.

Bánó Pál: Ilyenkor farsang táján, amikor megszaporodnak a haragjában felgerjedt Bánk törével leszúrja Gertrudis királynét. Gertrudist Fáy Szeréna játszotta, a címszerepet pedig az ifjú Beregi Oszkár, aki — különösen akkoriban — fiatal-sága és tetteje teljében, de meg folyton új stílusokat kereső-kipróbáló nyugtalanságában bizony meglehetősen szer-telenül és sokszor kiszámíthatatlan módon viselkedett a színpadon.

A szobán forgó estén azonban minden simán folyt, zökkenő és zavar nélkül — mindaddig, míg a gyilkolási jelenetre nem került sor.

A rendezés szerint Fáy Szeréna a színpad jobb oldalán összefont karokkal, Bereginék háttal várta már a „váratlan” törő-fést, míg Beregi-Bánk a színpad bal oldalán készült a bősztettre, hogy előrántva éles gyilkol-ját... na igen, hiszen éppen ez az, hogy az előrántás nem akart

Korhelyeves. A hordós káposztát nem mosom meg, hanem saját levében teszem fel főni. Füstölt húst (disznócsülköt, sonkát) teszek a káposztába és addig főzöm, amíg meg nem puhul. Nagyon vékony fokhagymás rántást csinállok, azzal berántom, majd karikára vágott füstölt kolbászt teszek bele. Végül tejfőllel ízesítem, kevéske cukrot, babérlevelet, erős paprikát, fekete borsot, só tészek hozzá és még 10 percig főzöm.

Sonkás palacsinta. A szokott módon készítsünk palacsintát. Két tojás sárgáját kevés vajjal keverjük el, kis tányérra apróra vágott sonkát, só, 1 dl tejfölt és 2 tojás habbá vert fehérjét adjuk hozzá, s mindezt jól kavargatjuk el. Palacsinta nagyságú formát kikenev, egyet beleteszünk és megkenjük a keverékkel, aztán ismét palacsintát, majd töltelékkel, mindaddig, amíg a forma megte-lik. A süttőbe tesszük egy órára, s ha megpirult, tálra fordítva főladjuk.

Ettől az ebédétől minden gyomor rendbe jön, tessék megpróbálni. Jó étvágyat!

sikerülni, ugyanis a tör nyele valahogy belegabalyodott a him-zett deréköbbe, megakadályozva a gaz fegyver kiröppését.

Fáy Szeréna persze, háttal állva, nem láthatta a késés okát és nem is idegeskedett volna. ha nem ismeri ifjú kollégája új ötleteinek megdöbbentő megle-petéseit.

Most is ilyesmi kezdte aggasztani. A kínos másodpercek tűr-hetetlen lassúsággal múltak, és még mindig nem jött a „meg-váltó” hátha döfés.

Közben Beregi is megunt a hiábavaló küszködést a színpa-di kellekkel, egy hirtelen ötlet-től vezérelve, odaugrott sze-gény, mit sem sejtő Gertrudis-hoz és — a játék, ifjúsága és a közbejött pech izgalmaiban — két erős kézzel nekiesve part-nernője torkának, fojtogatni kezdte. Szeréna a váratlan tá-madás rémületében hangosan felsikoltott:

— Oszkár, megörrültél?!...
Taps. Nevetés. Függyöny.

Bősze Péter: Mivel életcélo-mul tűztem ki a nevetetést, most is megkerülöm a kér-dést. Két megtörtént epizódot mesélek el életemből, egy ré-gene voltat és egy újabbat, amelyek talán mosolyt csal-nak ki kedves nézőim, olva-sóim ajkára.

— Miután 13 éves koromban én is eltökéltem magamban, hogy a világot jelentő desz-kákat választom élethivatá-somul, nem is gondoltam ar-ra, hogy szükségem lehet a biológára. Pedig 1954 tava-szán ebből a tantárgyból is érettségiztem a budapesti Ma-dách Gimnáziumban. Eetem eme kinos epizódja így zajlott le:

Elnök: Kérem, feladok Ön-nek egy mentőkérdést. Mel-lyik az az állat, amely hátra-felé megy?

Csend.

Elnök: Ollója van.

Csend.

Elnök: Van egy olyan be-tétség.

Csend. — Majd diadalm-a-san kivágom: Szarvasbogár!!!

Elnök: Szeptemberben ta-lálkozunk.

Nincs igazság!

És egy ma elhangzott utcai párbeszéd:

— Gratulálok, művész úr! Remek volt a Mosoly orszá-gában.

— Nem játszottam benne.

— Akkor a Víg özveggyben!

— Ez sem stimmel.

— Tessék várni. Hol is lát-tam? Megvan! Nem a Gyors étteremben tetszik ebédelni?

★ A MISKOLCI NEMZETI SZÍNHÁZ ÉS AZ EGY GÁRDONYI GÉZA SZÍNHÁZ MŰSORISMERTETŐINEK MELLÉKLETE ★

Szerkeszti: Siklósi László. Szerkesztőség: Miskolci Nemzeti Színház Titkársága. Kiadja a Borsod megyei Lapkiadó Vállalat

Felelős kiadó: Wirth Lajos. Kiadóhivatal: Miskolc, Bajcsy-Zsilinszky utca 15.

Ara 1 forint. Készült a Borsodi Nyomdában — 71 — 379 — 4000 példány — Felelős vezető: Szemes István